

Љубиша МИШИЋ

МАЛЕ СУШТИНЕ

...

дубине – силазим у себе,
кроз кал времена, без страха,
силазим по се, вино, хлеб,
почиње светлост мог праха
да светли у овоме несвету
кроз трубе и златна ребра,
то је свет први и други,
слободно завали цигарету,
авај, теби нико не треба,
ти видиш даље него други.

...

Мирославу Тодоровићу

гори лед плусак дима диже се
изнад утрине кроз багрење
шта се сада може научити у новој
непознатој јесени
кад све се кроз моју главу неће
негде далеко у пролеће које ће да буде,
шта ме сада могу научити сене,
пре него што мртвога не пробуде,
шта сада могу оне научити мене,
код љубавника, код једног пара корњача,
Затворену Књигу чита наглас трава,
позајмите ми све што немате без плача,
мене више ништа од самога себе не
спасава.

волим да срећем труднице у граду,
јер су тако мирне и жене,
оне ми опраштају све и наду,
да ће једном да роде и мене.

оне имају надуле шораве усне
и чудни благи поглед срне,
кад их сретнем, вечност се згусне,
тада свеци пале чибукe црне.

док плачем у очима погођеног јелена
и заједно умиремо у њему на ледини,
свет мртвих и свет живих постаје жена,
с крчагом на извору у бучној тишини,

прилазе пси будућој поподневној ужини
и гојазни ловци црвених дебелих лица,
брате, умиреш у овој Тамној Долини
да би васкрсао као невидљива иглица,

што ће светом да лети дању и ноћу,
кроз њихове речи, кроз ветар, кроз кипу,
кроз њихове главе и кроз њихову самоћу,
где други ову моју песму одвано пићу.

у даљини и магли помилуј руком плашт
самотника што тера испред себе псе,
ти га више не можеш следити сам и ташт,
он у несвету чува лепо божански опсег

недодира, сна, смрти, прве, друге, слободе,
он се веће више окренути, он снатри,
он стално одлази а никако једном да оде,
ако би се окренуо изгорео би у ватри.

с болом који се никада не одриче смрти,
он се међу коњима и весталкама сребри,
у његовом присуству слободно руке
прекрсти,
само он једино довољан је самоме себи.

